

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: S. M.,** zastoupen Jitkou Stanoevovou, advokátkou, se sídlem Chládkova 3, 616 00 Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2003, č. j. OAM - 10183/VL - 16 - C10 - 2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2004, č. j. 36 Az 619/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 19. 3. 2003, č. j. OAM - 10183/VL - 16 - C10 - 2001, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že stěžovatel nesdělil žádnou konkrétní skutečnost, která by správní orgán vedla k závěru, že byl ve vlasti pronásledován nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů taxativně stanovených zákonem o azylu pro udělení azylu. Podle správního orgánu měl stěžovatel možnost snažit se svoji situaci ve vlasti řešit tím, že by se obrátil na policii, nebo další státní orgány, případně nevládní organizace zabývající se dodržováním lidských práv nebo na úřad ombudsmana, jakožto ochránce lidských práv, pokud se cítil ve svých právech ohrožen. Těchto možností se však nepokusil využít. Žalovaný dále vyšel z toho, že žádost o azyl byla stěžovatelem

podána proto, aby se vyhnul správnímu vyhoštění kvůli končícímu povolení k pobytu na území České republiky. Podle názoru žalovaného je jednání stěžovatele účelové a v rozporu s podstatou institutu azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, stejně jako jeho nezletilé dítě, resp. podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal na obsah správního spisu žalovaného. Dále uvedl, že jeho příchod do České republiky nebyl v žádném případě motivován ekonomicky. Pravým důvodem bylo, že byl svědkem likvidace nepohodlného oponenta prezidentského režimu v Arménii. Manželka přestala chodit do práce, syna byli nuceni odhlásit ze školy a autodílna, kterou provozoval, byla zcela zničena.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem č. j. 36 Az 619/2003 - 24 ze dne 24. 6. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí se krajský soud podrobně zabýval jednotlivými námitkami stěžovatele, které neshledal důvodnými.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal stěžovatel dne 21. 7. 2004 kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Kasační stížnost podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro nezákonnost vydaného rozsudku spočívajícího v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se nezabýval tím, že stěžovatel byl byť nedobrovolně svědkem vraždy člena opoziční strany ochrankou prezidenta. Následné uveřejnění jeho příběhu v novinách a vyhrožování osobami, které měly napojení na prezidenta, je nutno hodnotit v návaznosti na § 12 písm. a) zákona o azylu. Vyhrožování ze strany osob z okruhu ochranky prezidenta po té, kdy byl stěžovatel svědkem vraždy člena opoziční strany, nelze posuzovat pouze jako subjektivní obavy stěžovatele o jeho život bez politického podtextu a lze je hodnotit tak, že se jedná o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Podle stěžovatele žalovaný postupoval v rozporu s § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán se blíže nezabýval překážkami vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu a pouze poukázal na důvody vedoucí k neudělení azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší

správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost se opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají, a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady řízení či vady v právním úsudku, jíž se soud podle stěžovatele dopustil. V případě uplatnění důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel pouze ocitoval příslušné ustanovení zákona, aniž by blíže konkretizoval, v čem správní orgán pochybil při zjišťování skutečného stavu věci. Za tohoto stavu věci nemohl Nejvyšší správní soud posuzovat, zda v průběhu správního řízení došlo k takovým vadám řízení, které má na mysli ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Námitka stěžovatele, že se žalovaný blíže nezabýval překážkami vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, není důvodná, neboť z odůvodnění správního rozhodnutí je zřejmé, že touto otázkou se žalovaný zabýval a dospěl k závěru, že stěžovatel nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Ve shodě s krajským soudem má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný o žádosti stěžovatele na udělení azylu rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Lze rovněž souhlasit s tím, že závěr rozhodnutí žalovaného o tom, proč stěžovatelem uváděné důvody nezakládají nárok na udělení azylu, pak správní orgán na základě zjištěného skutečného stavu věci v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil. Rovněž krajský soud se otázkou udělení azylu stěžovateli podle § 12 zákona o azylu podrobně zabýval a dospěl k závěru, s nímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, že důvody pro které byl stěžovatel vystaven výhružkám, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu a ochranu formou azylu mu poskytnout nelze.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu